

De reis van de steen

In de grote kunstzinnige stad Praag, is een brug over de rivier de Moldau met de naam 'Karelsbrug'. Er is altijd markt en het is er erg druk. Toeristen lopen van kraampje naar kraampje en kopen alles wat er maar een beetje mooi uitziet. Twee van die toeristen zijn het zesjarige meisje Mare en haar moeder. Mare kijkt niet naar de kraampjes met souvenirs, maar naar een steentje op de grond. Het enige stukje grijs in al dat kleur. Ze moet erom glimlachen. Ze raapt de steen op en loopt verder.

De steen schrikt van de plotselinge klamme hand die hem omsluit. Hij heeft een raar gevoel, alsof hij zweeft. Na een kwartier voelt hij een harde bons. Een pijnscheut trekt door hem heen. Hij voelt dat er met iets koude en vochtigs een rondje op hem wordt getekend, met een kommaatje erin. Een oor. Geluiden overspoelen de steen: een miauwende kat, pratende mensen op straat. Iemand tekent nog een oor op hem. Nu hoort hij aan twee kanten geluiden. Een kinderstem zegt:

'Je kunt nu tenminste horen,'. Dan wordt er een ovaal in het midden van de steen getekend, met twee rondjes erin als neusgaten. De steen ruikt een chemische geur, die hij niet goed kan thuisbrengen. Er komen twee cirkels, met een puntje erin vlak boven de neus. De steen weet niet wat hij ziet. Uit het eeuwige duister duikt het gezicht op van een meisje. Ze heeft een spitse neus en halflang blond haar. Ze lacht. De steen heeft nog geen mond, maar lacht met zijn ogen mee. Dan klinkt er een stem:

'Mare kom! We gaan lunchen!'

'Ja, ik kom!' roept het meisje en ze rent weg. De steen besluit om te wachten tot het meisje, dat blijkbaar Mare heet, terugkomt. Misschien wil ze hem ook wel een mond geven, zodat hij ook gewoon kan praten en hij erbij hoort.

Hij merkt dat hij niet de enige is in de hotelkamer. Een grijs-witte poes sluipt zijn kant op. De steen rilt. Hij schrikt als een zachte kattenpoot hem een zetje geeft zodat hij naar de rand van de tafel schuift. De natte kattenbek pakt hem beet en neemt hem mee, naar een plek ver weg van de hotelkamer. Hoe lang ze lopen weet hij niet. Hij hoort geblaf. Een grote, bruine hond komt aanrennen. De kat laat de steen vallen en rent weg. De hond besnuffelt de steen nieuwsgierig en gromt zacht. Een jongen zegt:

'Kijk mama, die hond heeft een steen met een gezichtje gevonden!' Een lange, stevige vrouw zegt:

'Hmmm, laat die steen maar liggen. Kom je?' De jongen pakt de steen en stopt hem stiekem in zijn jaszak.

De steen denkt diep na. Waar brengt de jongen hem heen? Zal hij ooit nog een mond krijgen? Of zal hij vergeten worden en voor eeuwig in die duistere zak moeten blijven zitten? Hij wordt steeds somberder. Lag hij nog maar lekker in de zon, op de brug! Hij schrikt op uit zijn verdrietige gedachten door een luid geronk en de hand van de jongen, die door de zak woelt. Hij pakt hem eruit.

'We rijden!' zegt de jongen blij. De steen kijkt om zich heen. Ze zijn in een lang rechthoekig vertrek. Door het raam ziet hij alles voorbij razen. Het is er volgepropt met mensen. Er staan ook stoelen, maar die zijn allemaal bezet. Rechts in de hoek is met graffiti 'tram' op de muur gespoten. Er klinkt een luide stem: 'Halte Petrin!'

'We zijn er!' roept de jongen enthousiast. De vrouw drukt op een knop en het ding komt tot stilstand. Twee schuifdeuren gaan open. Het is druk op straat. Mensen lopen alle kanten uit en temidden van alle chaos is een oneindige rij van ongeduldig kijkende kinderen. Er zijn ook ouders bij, maar die kijken alleen maar op hun telefoon. De jongen sluit zich aan bij de rij. De steen vraagt zich af waar ze eigenlijk op moeten wachten en de jongen denkt er blijkbaar ook zo over, want hij zucht, geërgerd.

'Mama?' vraagt de jongen, 'waarom kunnen we niet meteen naar binnen?'

'Het is niet binnen, maar buiten,' zegt de vrouw, 'Petrin is eigenlijk een soort pretpark, op een heuvel.'

'Eerst naar het spiegelpaleis' roept de vrouw als ze een kaartje hebben. Het spiegelpaleis is eerder een doolhof dan een paleis. Overal staan spiegels. De steen kijkt er nieuwsgierig naar. Hij heeft zichzelf nog nooit kunnen bewonderen. Maar dat is raar! Wat is hij dik!

'Het zijn lachspiegels!' roept de jongen verbaasd.

'Wat dacht je anders,' grinnikt de vrouw.

'Kom!' vrolijk lachend lopen ze verder.

Lachspiegels? denkt de steen. Hij kan er helemaal niet om lachen.

'Nu gaan we naar de hoogste toren van heel Praag!' zegt de vrouw en ze stoppen bij een rij van minstens een kilometer lang.

'Voordat we de hoogste toren van Praag mogen beklimmen, moeten we wachten in de langste rij van de hele wereld,' zegt de jongen droevig.

'Hoeveel treden heeft die trap wel niet?' klaagt de jongen.

'We zijn er bijna.' zegt de vrouw bemoedigend, 'nog even doorzetten.' Zwijgend lopen ze verder. In gedachte telt de steen de treden: honderdvierenzestig, honderdvijfenzestig en... honderdzesenzestig. De laatste tree.

'Eindelijk,' zucht de jongen en hij loopt naar de reling. Overal zijn wolken, de speeltjes van de wind. De lucht heeft een grijzige kleur alsof het gauw afgelopen is met het mooie weer. De jongen laat zijn armen over de reling bungelen, als twee minischommels. De steen wordt misselijk. De hand van de jongen zit steeds losser om hem heen. Opeens weet hij het zeker: hij gaat vallen. In gedachten scheldt de steen de jongen uit:

'Idioot, sukkel! Pas nou op!' Maar de jongen hoort het niet. Logisch, hij kan natuurlijk geen gedachten lezen. De hand van de jongen houdt hem bijna niet meer vast...

De steen wil gillen, maar dat lukt niet. De wind trekt ongeduldig aan de steen, alsof hij wil zeggen:

'Kom dan toch!' en dan valt hij. De wind zoeft met hem mee. Loodrecht naar beneden. De mensen die van bovenaf zo klein hadden geleken worden steeds groter en ook de grond komt steeds dichterbij. Hij voelt een harde bons en alles wordt zwart.

De steen rolt maar door en kan niet stoppen. Hij ziet alles in een grote waas voorbij trekken. Hij rolt de heuvel af, rechtstreeks de Moldau in. Het water geeft hem een ijskoude omhelzing. De steen zinkt naar beneden. Hij raakt in paniek. Wat als het water de verf van hem afspoelt en hij zijn ogen, oren en neus kwijt raakt? Hij moet uit het water zien te komen, maar hoe? Er komt iets zijn kant op zwemmen. Het spert zijn bek open en komt op de steen af. Een geur van verrotting dringt de neusgaten van de steen binnen. Hij zit in de val.

Die avond zit Mare met haar moeder in het restaurant. Ze heeft forel besteld. Ze prikt erin met haar vork en voelt iets hards. Mare wroet verder met haar vork in de vis. Er verschijnt een steen met een gezichtje. Ze slaakt een kreet. Haar moeder kijkt op.

'Wat is er?'

'N...niks,' bibbert Mare en ze stopt de steen snel in haar zak.

Op de hotelkamer pakt Mare haar stiften. Daar ploft ze op het bed. Ze kijkt de steen nieuwsgierig aan. Knipoogt hij nou, of verbeeldt ze het zich?

'Ik zal je een mond geven,' zegt ze, 'dan kun je alles vertellen.'